

Sygn. akt XI W 5552/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie, XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Gurtowska

Protokolant: Karolina Szczęsna

przy udziale oskarżyciela publicznego E. K. i J. K.

po rozpoznaniu na rozprawie głównej w dniach 5 kwietnia 2016 roku i 18 kwietnia 2016 roku

sprawy **J. G.**

syna K. i B.

urodzonego (...) w C.

obwinionego o to, że:

w dniu 22 stycznia 2015 roku około godziny 16:30 w W. na drodze publicznej w ruchu lądowym na ulicy (...), naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 i 4 pord w ten sposób, że kierując samochodem J. numer rejestracyjny (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu oraz nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi wjeżdżającemu na ten pas z prawej strony, przez co doprowadził do zderzenia z samochodem marki P. numer rejestracyjny (...) uszkadzając oba pojazdy, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym

o r z e k a

I. obwinionego J. G. uznaje za winnego tego, że w dniu 22 stycznia 2015 roku około godziny 16:30 w W. na drodze publicznej, ulicy (...), naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki J. numer rejestracyjny (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu oraz nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi marki P. numer rejestracyjny (...) wjeżdżającemu na pas ruchu, na który obwiniony zamierzał wjechać, z prawej strony, przez co doprowadził do zderzenia i uszkodzenia obu pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, to jest popełnienia czynu stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 500 (pięciuset) złotych,

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (stu) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych tytułem opłaty, zwalniając obwinionego od ponoszenia kosztów postępowania w pozostałym zakresie.

Sygn. akt XI W 5552/15

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 stycznia 2015 roku około godziny 16:30 J. G. kierował samochodem marki J., numer rejestracyjny (...). Jechał on lewym skrajnym pasem ruchu ulicy (...), od ulicy (...) w kierunku ulicy (...). W tym samym czasie, w tym samym kierunku, skrajnym prawym pasem ruchu ulicy (...) poruszał się samochód marki P., numer rejestracyjny (...), kierowany przez P. M.. W pewnym momencie J. G. postanowił zmienić lewy skrajny pas ruchu na pas środkowy. W tym celu zbliżył się do linii granicznej pomiędzy lewym skrajnym i środkowym pasem ruchu, po czym rozpoczął wykonywanie manewru wjazdu na pas środkowy. Niemal w tym samym czasie wykonanie manewru zmiany pasa ruchu ze skrajnego prawego na środkowy podjął również kierujący pojazdem marki P. P. M.. J. G. przekraczając linię graniczną pomiędzy lewym, a środkowym pasem ruchu nienależycie obserwował sytuację na drodze i kontynuował podjęty manewr pomimo, iż P. M. kierujący pojazdem marki P., będąc z jego prawej strony, także przystąpił do zmiany pasa ruchu. J. G., wjeżdżając z lewego na środkowy pas ruchu, nie ustąpił należnego pierwszeństwa przejazdu pojazdowi marki P.. P. M. widząc, wykonywany przez J. G. pojazdem J. manewr zmiany pasa ruchu, również nie zaniechał wykonywania podjętego przez siebie manewru zjazdu z prawego na środkowy pas ruchu. W wyniku czego doszło do zdarzenia pojazdów J. i P. i ich uszkodzeń.

W chwili zdarzenia J. G. i P. M. byli trzeźwi. Nawierzchnia asfaltowa jezdni była mokra, padało, było ciemno, natężenie ruchu małe.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionego J. G. (k. 19, 77, 157-158, 199v, 200, 200v), zeznań świadka P. M. (k. 13, 102-103, 199v-200v), notatki urzędowej (k. 1-2, 9), szkicu (k. 3), protokołu oględzin (k. 4, 5), protokołu przebiegu stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 6, 7), pisma z Zarządu Dróg Miejskich z załącznikiem w postaci planu organizacji ruchu i wydrukiem z programu sterowania sygnalizacją świetlną (k. 85-93), opinii biegłego i załącznika (k. 108-133, 156-158, 162), planu miejsca zdarzenia (k. 154), informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 21-23, 197).

Obwiniony tak w toku czynności wyjaśniających jak i podczas postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Z jego wyjaśnień wynika, że w dniu 22 stycznia 2015 roku około godziny 16:40 jechał lewym skrajnym pasem ruchu ul. (...), a następnie ulicą (...) pomiędzy ul. (...) i ul. (...) z prędkością około 60 km/h. Drugi uczestnik zdarzenia kierujący (...) jechał prawym skrajnym pasem ruchu. Obwiniony wyjaśnił, że w pewnym momencie postanowił zmienić pas ruchu na środkowy. W tym celu spojrzął w lusterko i widząc, iż pas jest wolny zbliżył się do prawej krawędzi (tj. do linii granicznej pomiędzy lewym skrajnym i środkowym pasem ruchu), zasygnalizował chęć zmiany pasa ruchu włączając prawy sygnalizator. Następnie ponownie upewnił się o sytuacji na środkowym pasie ruchu. Widząc, iż pas ten jest wolny i że żaden inny uczestnik ruchu drogowego nie sygnalizuje manewru zmiany pasa ruchu na środkowy, na który obwiniony zamierzał wjechać podjął on wykonywanie manewru zmiany pasa ruchu z lewego skrajnego na środkowy. Obwiniony twierdził, iż znajdował się nieco z przodu, przed samochodem P. i de facto kierowca P. musiał widzieć jak zmienia on pas ruchu, gdyż był za nim. Obwiniony oświadczył, iż podczas zmiany pasa ruchu widział pojazd P. w tylnym lusterku. Następnie kiedy po wykonaniu manewru obwiniony znajdował się całymi gabarytami prowadzonego przez niego pojazdu na środkowym pasie ruchu, mając koła na wprost, kierowca P. wyprzedził go jadąc prawym pasem ruchu i nagle zmienił pas ruchu na środkowy. Obwiniony wyjaśnił, że podczas zdarzenia prawe przednie koło jego pojazdu znajdowało się na wysokości lewego tylnego koła samochodu P.. Obwiniony wyjaśnił nadto, że panowały złe warunki atmosferyczne, temperatura wynosiła blisko 0°C, było ciemno, padał śnieg z deszczem. Obwiniony oznajmił, że pomimo ostrzeżenia kierującego (...) nadaniem sygnału dźwiękowego, doszło do kolizji prowadzonego przez niego samochodu z tym pojazdem. Obwiniony wyjaśnił nadto, iż nie zgadzał się z argumentacją Policji, że miał skrzyżowane koła bo ma uszkodzoną całą felgę. Wyjaśnił także, że w jego samochodzie prawe przednie koło nie jest schowane we wnęce koła przedniego błotnika, ale było w płaszczyźnie obrysu wnęki błotnika. W jego samochodzie uszkodzeniu uległ prawy przedni błotnik na całym obrzeżu nadkola, opona prawego przedniego koła, obręcz prawego przedniego koła ze stopu z metali lekkich, prawe zewnętrzne lusterko, prawe przednie drzwi i kratka wlotu powietrza w prawym przednim błotniku.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnieniom obwinionego J. G. (k. 19, 77, 157-158, 199v, 200, 200v) Sąd dał wiarę w przeważającej części. Wyjaśnienia obwinionego są wiarygodne co do tego, że obwiniony przedmiotowo dnia około godziny 16:30 jechał samochodem marki J. numer rejestracyjny (...) jezdnią ulicy (...), a następnie ulicą (...), a także co do tego, że wykonywał manewr zmiany pasa ruchu oraz że taki manewr wykonywał również kierujący pojazdem P. numer rejestracyjny (...) P. M.. Wyjaśnienia obwinionego nie budzą nadto wątpliwości w zakresie, w jakim opisuje on wydarzenia, jakie miały miejsce po kolizji oraz sytuację, jaka w czasie zdarzenia panowała na drodze. W tej części bowiem wyjaśnienia obwinionego są jasne, spójne i logiczne, w pełni korelują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym pokrywają się z zeznaniami P. M.. Nadto żaden ze zgromadzonych w toku czynności wyjaśniających oraz procesu dowodów nie dał podstaw do zakwestionowania wiarygodności twierdzeń obwinionego w powyżej wskazanym zakresie. Podobnie, co do wskazanych okoliczności jasne, spójne i logiczne są także zeznania P. M.. Sąd nie dopatrzył się żadnych okoliczności poddających w wątpliwość jego zeznania, albowiem świadek, co do toru ruchu pojazdów J. i P. oraz zaistnienia samego zdarzenia i jego skutków, nie polemizował ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, potwierdził go i na tyle na ile pamiętał na poszczególnych etapach postępowania opisał, we wskazanym zakresie, sekwencję zdarzeń z dnia 22 stycznia 2015 roku, przy czym zeznania jego są nie tylko jasne i logiczne, ale także zążębiają się z wyjaśnieniami obwinionego.

Odnosząc się zaś do najistotniejszych dla sprawy wyjaśnień obwinionego J. G. i zeznań P. M. w części, w której relacjonują oni przebieg i przyczyny zdarzenia drogowego z dnia 22 stycznia 2015 roku zauważyć należy, iż przedstawiona przez każdego z nich ocena i interpretacja okoliczności wypadku, jest oceną jednostronną ukierunkowaną na całkowite przerzucenie odpowiedzialności za jego zaistnienie na drugiego uczestnika ruchu. Dlatego też celem ustalenia przyczyn i rzeczywistego przebiegu wypadku, w szczególności ustalenia przyczynienia się poszczególnych jego uczestników i możliwości uniknięcia przez nich owej kolizji, powołany został biegły z zakresu ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych.

Sporządzoną w sprawie opinię biegłego do spraw rekonstrukcji wypadków drogowych (k. 108-133, 156-158, 162) Sąd uznał za jasną i pełną, a nadto opracowaną z uwzględnieniem wiedzy specjalnej, umiejętności fachowych i doświadczenia jakimi dysponuje biegły. Biegły A. A. sporządzając opinię oceniał dwie wersje zaistnienia analizowanego zdarzenia przedstawioną przez obwinionego i kierującego samochodem P., dokonał wnikliwej oceny zgromadzonego materiału dowodowego w tym biorąc pod uwagę wyjaśnienia obwinionego i zeznania P. M., uwzględnił zapis z płyty CD przedstawiający fotografię z ujęć wideo-rejestratora obrazującego wzajemne położenie obu samochodów, a także uszkodzenia pojazdów. Biegły przeprowadził nadto symulację komputerową celem ustalenia położenia obu pojazdów w chwili podjęcia przez kierujących manewru zmiany pasa ruchu. Opinia w sposób czytelny i przejrzysty, z dużą dawką szczegółowości, przedstawia bardziej prawdopodobny przebieg zdarzenia w wyniku, którego doszło do uszkodzenia pojazdów marki J. i P.. Podnoszone przez obwinionego zarzuty jej dotyczące są, zdaniem Sądu, nieuzasadnione i nie podważają jej rzetelności. Tym bardziej, iż wszelkie wątpliwości i zastrzeżenia biegły w sposób wyczerpujący wyjaśnił w opinii ustnej, starannie i rzeczowo tłumacząc nie tylko zasady, ale i metody badawcze jakie doprowadziły go do wyciągnięcia końcowych wniosków opinii. Wywód biegłego był zaś wyczerpujący, fachowy i rzetelny. Sąd w całości podzielił wnioski opinii, zgodnie z konkluzją której, mając na uwadze zgromadzony materiał dowodowy bardziej prawdopodobną wersją zdarzenia do jakiego doszło, w dniu 22 stycznia 2015 roku, na ulicy (...), jest wersja prezentowana przez obwinionego J. G., z tą jednak uwagą, że obwiniony nie obserwował zachowania się kierującego (...) w chwili przekroczenia linii granicznej pomiędzy lewym skrajnym i środkowym pasem ruchu. To jest wykonując manewr zmiany pasa ruchu obwiniony nie zachował należytej ostrożności wymaganej od niego w danej sytuacji drogowej i nie ustąpił należnego pierwszeństwa pojazdowi marki P.,

Na marginesie jedynie wskazać należy, iż dokonując oceny opinii biegłego Sąd uwzględnił, iż w komputerowej symulacji zdarzenia na nagraniu widoczna jest sylwetka pojazdu C., nie zaś P.. Niemniej jednak okoliczność ta nie ma wpływu na wartość merytoryczną opinii, albowiem z treści opinii i przyjętych założeń jednoznacznie wynika, iż przedmiotem analiz biegłego było zdarzenie pomiędzy pojazdem J. i P. i to do nich i ich gabarytów bezpośrednio w

swych rozważaniach odnosił się biegły. Obrazkowe więc wyrażenie pojazdów w animacji przedstawiającej możliwy przebieg zdarzenia nie wpływa na końcowe wnioski opinii i jej wartość merytoryczną.

Prawdziwość, autentyczność i rzetelność sporządzenia zgromadzonych w sprawie pozostałych dowodów nieosobowych w postaci notatki urzędowej (k. 1-2, 9), szkicu (k. 3), protokołu oględzin (k. 4, 5), protokołu przebiegu stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 6, 7), pisma z Zarządu Dróg Miejskich z załącznikiem w postaci planu organizacji ruchu i wydrukiem z programu sterowania sygnalizacją świetlną (k. 85-93), opinii biegłego i załącznika (k. 108-133, 156-158, 162), planu miejsca zdarzenia (k. 154), informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 21-23, 197) nie wzbudziła wątpliwości Sądu. Dokumenty te zostały sporządzone poprawnie, kompleksowo i w sposób zgodny ze standardami rzetelnego postępowania, przez uprawnione podmioty. Nie zostały one zakwestionowane przez żadną ze stron. Z tych względów Sąd nie odmówił tym dowodom wiarygodności i mocy dowodowej. Podstawy ustaleń faktycznych nie stanowiły jedynie informacja z InterRisk (k. 49), albowiem nie zawierała treści dla sprawy relewantnych i miała głównie znaczenie w procesie wykrywaczy, a także pismo obwinionego zawierające uwagi do opinii (k. 144-146) albowiem jako stanowisko obwinionego w sprawie zostało uwzględnione przy opiniowaniu przez biegłego.

J. G. został obwiniony o to, że w dniu 22 stycznia 2015 roku około godziny 16:30 w W. na drodze publicznej w ruchu lądowym na ulicy (...), naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 i 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem J. numer rejestracyjny (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu oraz nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi wjeżdżającemu na ten pas z prawej strony, przez co doprowadził do zderzenia z samochodem marki P. numer rejestracyjny (...) uszkadzając oba pojazdy, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, to jest popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 kw.

Dla stwierdzenia, że J. G. ponosi odpowiedzialność za czyn z art. 86 § 1 kw, konieczne było ustalenie, że obwiniony nie zachował należytej ostrożności, a w wyniku tego spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wymieniony powyżej przepis stanowi bowiem, że karze podlega ten, kto nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał za udowodnione popełnienie przez obwinionego czynu określonego w art. 86 § 1 kw. Zebrane w niniejszym postępowaniu dowody w pełni wystarczają by ustalić, iż w dniu zdarzenia obwiniony kierując pojazdem marki J. o numerze rejestracyjnym (...) nie zachował szczególnej ostrożności, jaka była wymagana w przedmiotowej sytuacji. Wykonując manewr zmiany pasa ruchu obwiniony nie zastosował się do wymagań przewidzianych w art. 22 ust.1 i 4 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym nakazujących w takiej sytuacji zachowanie szczególnej ostrożności, a nadto ustąpienie pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który kierujący zamierza wjechać oraz pojazdowi wjeżdżającemu na ten pas z prawej strony. Z dyrektyw płynących z komentowanego przepisu wynika zatem, że kierujący pojazdem J. o numerze rejestracyjnym (...) chcąc zmienić pas ruchu zobowiązany był upewnić się, że w panujących wówczas warunkach i zmiennej sytuacji na drodze ma możliwość zmiany pasa ruchu, innymi słowy do baczного obserwowania drogi i udzielenia należnego pierwszeństwa pojazdom poruszającym się oraz wjeżdżającym z prawej strony na pas ruchu, który obwiniony w wyniku podjętego manewru zamierzał zająć, w tym pojazdowi P. o numerze rejestracyjnym (...). Obwiniony J. G. w dniu 22 stycznia 2015 roku kierując pojazdem marki J. o numerze rejestracyjnym (...) zaniechał jednak tego obowiązku i zmieniając pas ruchu nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa P. M. kierującemu samochodem marki P. o numerze rejestracyjnym (...) wjeżdżającemu z prawej strony na pas na który zamierzał wjechać, w wyniku czego doszło do zderzenia się pojazdów i ich uszkodzenia. W analizowanym przypadku jednak, co należy podkreślić J. G. nie był jedynym uczestnikiem ruchu, który naruszył obowiązujące go zasady. Biorąc pod uwagę przeprowadzone dowody wskazać należy, że również taktyka i technika jazdy kierowcy P. P. M. były nieprawidłowe.

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, iż obwiniony kierując samochodem J. zmieniając zajmowany pas ruchu z lewego skrajnego na środkowy - na co wskazano powyżej - nie zachował szczególnej ostrożności i zasady ograniczonego zaufania do innych uczestników ruchu drogowego i nie ustąpił należnego pierwszeństwa kierującemu (...), który wjeżdżał na środkowy pas ruchu, z jego prawej strony, tj. z prawego skrajnego pasa ruchu. Obwiniony nie obserwował

panującej na drodze sytuacji z należytą uwagą. Jednakże, jak wynika z ustaleń Sądu, również kierujący samochodem P. nie zachował ostrożności wymaganej od niego w danych warunkach i nie upewnił się czy ma możliwość bezpiecznego wykonania manewru, czym przyczynił się do zaistnienia zdarzenia. Podkreślić jednak należy, iż w niniejszym postępowaniu przedmiotem analizy jest kwestia naruszenia zasad ruchu drogowego przez obwinionego J. G., dlatego też okoliczność naruszenia przepisów ruchu drogowego, a tym samym przyczynienie się do zaistnienia analizowanego zdarzenia przez pokrzywdzonego P. M., zostać może uwzględniona jedynie przy wymiarze kary, orzeczonej wobec obwinionego.

„Zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego”, stanowiące znamię wykroczenia określonego w art. 86 § 1 kw, polega na stworzeniu takiej sytuacji, która grozi nastąpieniem ujemnych skutków dla ruchu drogowego. Sytuacja drogowa z dnia 22 stycznia 2015 roku do zaistnienia, której w znacznym stopniu przyczynił się obwiniony J. G. nie tylko powodowała zagrożenie wystąpienia ujemnych skutków dla ruchu drogowego, co już wypełniło znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw, ale doprowadziła także do zderzenia z drugim pojazdem, powodując jego uszkodzenie.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd uznał, iż wina obwinionego w zakresie wykroczenia z art. 86 § 1 kw i okoliczności czynu nie budzą wątpliwości. Ustalony przez Sąd stan faktyczny wskazuje bowiem nie tylko na popełnienie przez obwinionego zarzucanego mu wykroczenia, ale również na to, że czyn obwinionego był zawiniony - popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej. Nie zachodzi w stosunku do niego również żadna z okoliczności wyłączających winę.

Sąd ustalając, iż do analizowanego zdarzenia doszło na ulicy (...), nie zaś jak wskazano w zarzucie wniosku o ukaranie na ulicy (...), zmienił w tym zakresie opis czynu, uznając obwinionego za winnego tego, że w dniu 22 stycznia 2015 roku około godziny 16:30 w W. na drodze publicznej, ulicy (...), naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki J. numer rejestracyjny (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu oraz nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi marki P. numer rejestracyjny (...) wjeżdżającemu na pas ruchu, na który obwiniony zamierzał wjechać, z prawej strony, przez co doprowadził do zderzenia i uszkodzenia obu pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Ustaliwszy, iż J. G. popełnił wykroczenie określone w art. 86 § 1 kw, Sąd był zobowiązany rozważyć jaką podjąć w związku z tym reakcję. Przeanalizowawszy całość materiału dowodowego i okoliczności sprawy, Sąd na podstawie art. 86 § 1 kw wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 500 (pięciuset) złotych. Sąd wnikliwie analizował zarówno elementy przedmiotowe, jak i podmiotowe czynu, aby wymiar kary spełnił poczucie społecznej sprawiedliwości kary, był adekwatny do stopnia winy obwinionego i osiągnął cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Wymierzając karę obwinionemu w wymiarze 500 (pięciuset) złotych Sąd miał na uwadze względy wymienione w art. 33 § 2 kw, tj. właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. W przekonaniu Sądu kara wymierzona obwinionemu jest adekwatna do stopnia winy i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez J. G. wykroczenia. Sąd zważył, że czyn którego dopuścił się obwiniony jest wysoce społecznie szkodliwy, albowiem zostały naruszone zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a skutkiem była kolizja z innym uczestnikiem ruchu. Sąd uwzględnił również, iż wykroczenie obwinionego wynikało z rażącej nieuwagi, której każdy kierowca nie tylko powinien, ale i musi unikać. Nadto, Sąd miał także na uwadze fakt, uprzedniej wielokrotnej karalności obwinionego za wykroczenia drogowe (k. 21-23, 197). Jako okoliczność łagodzącą Sąd uwzględnił natomiast fakt, przyczynienia się P. M., kierującego pojazdem P. do przedmiotowej kolizji.

Ponadto przy wymiarze grzywny, Sąd kierował się przesłankami przewidzianymi w art. 24 § 3 kw zgodnie, z którym wymierzając grzywnę bierze się pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Obwiniony prowadzi działalność gospodarczą i uzyskuje dochody w wysokości dziesięciu złotych miesięcznie, a zatem grzywna w kwocie 500 złotych jest, zdaniem Sądu, adekwatna do poziomu dochodów sprawcy i nie przekracza jego możliwości finansowych.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw i zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania (§ 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia), a nadto zgodnie z art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych opłatę w wysokości 50 złotych. Jednocześnie Sąd nie obciążył obwinionego kosztami opinii biegłego, kierując się w tym względzie zasadami słuszności uznając, iż obwiniony był jedynie współwinnym zaistnienia kolizji. W ocenie Sądu, obciążanie obwinionego tymi kosztami byłoby nie sprawiedliwe.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć obwinionemu z pouczeniem o terminie i sposobie wniesienia środka odwoławczego.